

ADIEU, OUWE STOOMLOC

OP HET GOUDSE STATION is gisteren definitief een einde gekomen aan de oude spoorwegromantiek. Op die lange lijst van een kleine honderddertig treinen, die in een etmaal Gouda „doen“, stond nog ene oude stoomloc, zo'n kanjer, waarvan de ouderdom, maar ook de kracht af straalt. Dat was het treintje, dat elke middag met een sleep lege wagens uit Nieuwerkerk a. d. IJssel kwam aanstormen om er negen-over-vijf weer uit te rijden, terug naar Rotterdam. Gisteren reed-ie voor het laatst. De „meester“ had langs de spoorbaan geplukte bloemen op zijn jumbo gestoken en met wat krijtletters stond er „laatste rit naar NWK“ op de tender, NWK, het spoorweg-abakadabra voor Nieuwerkerk. Met een schrille fluit en een wolk van stoom is-ie daarna het station uitgereden en er was eigenlijk niemand die het heeft bemerkt of 'm heeft uitgeluid. Vandaag staat er al een diesellocomotief voor het Nieuwerkerkse treintje.

DIE OUDE „4329“ was de laatste stoomlocomotief, die een geregelde dienst op Gouda had. Van Rotterdam tufte-ie elke dag naar Nieuwerkerk a. d. IJssel. Door de ligging van de rails en de wissels, moest hij altijd om van Nieuwerkerk naar Rotterdam te komen eerst naar Gouda rijden, eerder kon-ie niet op het goede spoor terecht. Hier schoof-ie wat wagens van hier en daar aan één tot een nieuwe goederentrein naar Rotterdam en aan de rand van het station wachtte hij zijn beurt af,

elke dag om negen-over-vijf. En dan met een 60-65-gangetje naar Rotterdam terug.

DE ROMANTIEK heeft dus ook voor het Goudse station afgedaan. Nooit meer het beeld van de machinist, die elk vrij minuutje gebruikt om zijn machine op te poetsen, nooit meer de wolken stoom en het tjoeketjoeke-tjoeke. Missen zullen ze 'm op het station niet. Er is zoveel werk, zoveel treinen moeten op de minuut af rijden, dat je geen

Met „4329“ reed
een tijdperk heen

tijd hebt voor wat gedroomd over vroeger, toen er geen andere reden. Trouwens, er is een jongere spoorweggeneratie gekomen, die niet met de oude machines is opgegroeid. Maar ergens in het hart van de oudere spoorwegman was er toch een tikje weemoed. Want „4329“ was een afscheid aan een dagelijkse herinnering aan die mooie — nog avontuurlijke — jaren. Want „zo'n machine deed je toch altijd nog wat“.

DIE GROTE, sterke elektrische en diesellocomotieven van tegenwoordig imponeren door hun robuustheid en kracht. Die oude stoomloc deed het alleen al met zijn stoom en rook, de gloed van de vuurplaat, die het zwarte gezicht van de meester en de stoker bescheen. „Meester“ op zo'n machine, daarvan droomde je als kind. Het was nog mooier dan trambestuurder. Dat verleden heeft „4329“ om negen-over-vijf meegetrokken. En er was niemand die het zag. Behalve de rangeerder en de mannen in het hoofdseinhuis. „Daar gaat-ie“ was het.

DAAR ging een tijdperk.